

[Svend Aage Jensen]

være særdeles nyttig, en indsats, der også kan iværksættes i forbindelse med ledighed eller virksomhedsproblemer, selv om antallet af afskedigede udgør mindre end 50 pct.

CD støtter selvfølgelig lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg glæder mig over hr. Svend Aage Jensens bemærkning om, at regeringen nu er kommet på bedre tanker, og jeg må erkende på dansk erhvervslivs vegne, at jeg synes også, det er godt, at et katastrofelovforslag er blevet mildnet.

Men når jeg beder om en kort bemærkning nu, er det, fordi jeg ikke havde tid til at besvare hr. Svend Aage Jensens spørgsmål til mig efter mit indlæg. Derfor vil jeg gerne her sige, at vi erkender, at forslaget er blevet mildnet. Men jeg vil sige til hr. Svend Aage Jensen, at vi stadig mener, at når man giver 1992 virksomheder i dette land ringere vilkår, end de har haft tidligere, er det foruroligende, og vi mener, det er en ufølsom behandling over for dansk erhvervsliv. Det skal stå fast; det skal der ikke være tvivl om.

Ole M. Nielsen (KRF):

Der er nogle enkelte ordførere, der var så venlige at sige, at CD's og Kristeligt Folkepartis folk havde vundet en sejr her eller havde vundet denne sag i regeringen. Sådan opfatter jeg det bestemt ikke. Der har ikke været tale om nogen kamp eller om nogen taber eller nogen vinder. Vi har haft en ualmindelig god dialog, hvor vi alle er blevet en lille smule kloge, og det er jo ikke det ringeste.

Nej, de, der har vundet, er lønmodtagerne og virksomhederne. Kristeligt Folkeparti vil altid gerne være med til at give lønmodtagerne gode betingelser, men det er ikke altid, gode betingelser betyder, at det er en belastning for virksomhederne.

Virksomhederne skal heller ikke altid have deres ønsker opfyldt. Virksomhedsejerne og deres organisationer er også folk med interesser, og selvfølgelig hyler og skriger de, når de mener, at man går dem lidt for tæt, og det skal man ikke altid lytte efter. Men vi må erkende, at det oprindelige lovforslag var for groft over for virksomhederne, og at det ville få nogle u hensigtsmæssige følger. Det har vi heldigvis

fundet ud af, og masser af folk i fagbevægelsen har også konstateret, at det ikke var godt.

Jeg skal ikke gøre dette langt, men jeg vil sige, at jeg ikke har meget forståelse for, at SF skulle have fået en godtgørelse i form af denne her pulje for at gå med til lovforslaget, for jeg mener, at man har fået det, man skulle have i forhold til dagsordenen. Men jeg vil da gerne have, at SF får noget, når det er noget, vi alle sammen er glade for. Jeg mener, at puljen er en ganske god idé, som jeg også forstår at folk i Socialdemokratiet har arbejdet med i flere år, og jeg synes, det er en yderligere mulighed for at rette op på nogle uheldige udviklingstendenser, der specielt kan være aktuelle for mindre lokalenheder.

Den kunne man have brugt f.eks. til en mere effektiv indsats, da Nakskov Skibsværft lukkede for nogle år siden. Den kunne man have brugt i Pandrup, da Dancall var i vanskeligheder; den vil der nok blive brug for. Det er spændende at se, hvordan det udvikler sig, og hvordan den skal håndteres.

Vi er meget glade for det resultat, der ligger efter ændringsforslagene her. Det kan vi fuldt ud forsvare over for medarbejderne og over for virksomhederne.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Der har i forbindelse med udvalgsarbejdet og i forbindelse med denne anden behandling fra nogles side været givet udtryk for forundring over, at der kom ændringsforslag til et lovforslag, som regeringen har fremsat, og der har også været nogle, der har udtrykt kritik.

Jeg vil til begge kategorier stilfærdigt sige, at jeg i forbindelse med førstebehandlingen på regeringens vegne tilkendegav, at det var vigtigt i så stor en sag, som det her jo er, at være lyttende, at åbne op for et omfattende udvalgsarbejde og så på den baggrund vurdere, hvordan lovforslaget i sin endelige udgave skulle se ud.

Enhver her ved, hvilken baggrund lovforslaget har, nemlig et EF-direktiv og en dagsorden. Baggrunden for dagsordenen var katastrofesituationer i lokalområdet, når virksomheder fyrede mange mennesker på én gang, og diskussionen dengang bar præg af en frustration over, at der ikke var et beredskab, som kunne gå ind og sikre en arbejdsmarkedspolitisk indsats og understøtte en erhvervspolitisk indsats.